

en kortfattet gennemgang af begivenhederne i Ungarn i 1956 og af hans forgæves bestræbelser på at få lejlighed til at aflægge besøg i Ungarn. I det indledende afsnit sidestilles det ungarske folks forsøg på at „ryste undertrykkende og fremmed dominerende af sig“ med den samtidig igangværende frigørelse fra fremmed styre af mange andre folk.

I sidste halvdel af beretningen, der i alt er på 18 sider, behandles udviklingen i tiden efter oprøret, og der gives herunder bl. a. også oplysninger om, hvilke personer der vides at være blevet idømt langvarige fængselsstraffe.

Spørgsmålet om straffeforanstaltninger i øvrigt, herunder eksekutioner af personer, der var mindreårige på tidspunktet for oprøret, omtales ret indgående i pkt. 14-18, henholdsvis pkt. 19. Vedrørende sidstnævnte spørgsmål henvises bl. a. til, at den internationale juristkommission er af den opfattelse, at artikel 94 i den ungarske „Official Compilation of valid rules of substantial Criminal Law“ giver adgang til at idømme („impose upon“) mindreårige dødsstraf for handlinger, der tilsigter at omstyrte regeringsystemet. Dette sammenstilles i beretningen med den ungarske indenrigsministers erklæring om, at „der ikke i ungarske fængsler er én eneste mindreårig af dem, der tidligere er blevet dømt“. Der drages ikke direkte nogen konklusion, og det tilføjes, at det som følge af de ungarske myndigheders tilbageholdenhed med hensyn til at give oplysninger om disse anliggender fremdeles er vanskeligt at danne sig et sikkert og udtømmende billede af situationen på dette område.

Endvidere gøres det i beretningen gældende, at amnestilovene ikke omfatter de hårdst straffede og ikke kan anses for tilstrækkelige.

Sir Leslies konklusion i beretningen er sammenfattet i dennes sidste sætning, hvor det hedder, at „den nøgne sandhed er, at Ungarns folk er underkastet fremmedherredømme, at en fremmed magt befinder sig på ungarsk territorium, og at det ungarske folk følgelig er berøvet den elementære menneskerettighed, hvorefter det tilkommer dem selv at afgøre, hvem de ønsker der skal regere landet“.

Ungarn-spørgsmålet blev henvist til ple-

narforsamlingen, men nåede ikke til behandling under 1. delsamlingen.

19. Congosituationen.

(Dagsordenens punkt 85).

Et amerikansk forslag om indkaldelse af en ekstraordinær samling af FN's generalforsamling til drøftelse af Congosituationen, efter at det ikke var lykkedes i sikkerhedsrådets møde den 17. september at få Sovjetunionens og Polens tilslutning til en resolution om fortsat FN-indsats i Congo, blev vedtaget i sikkerhedsrådet med 8 stemmer mod de to landes, medens Frankrig afholdt sig fra at stemme. Den ekstraordinære generalforsamling indkaldtes i henhold til den fremgangsmåde, der fastlagdes i „Uniting for Peace“-resolutionen i forbindelse med Korea-krigen i 1950, og vedtog i de tidlige morgentimer den 20. september en resolution, hvori generalsekretæren anmodedes om vedblivende at yde en kraftig indsats i Congo i overensstemmelse med tidligere resolutioner i sikkerhedsrådet (af 14. og 22. juli samt 9. august) og at bistå centralregeringen i Congo med genoprettelse og opretholdelse af lov og orden i hele republikkens område. Endvidere opfordredes medlemsstaterne til snarest at yde bidrag til en FN-fond til Congo, som skulle anvendes under FN's kontrol og i samråd med centralregeringen, og til at afholde sig fra direkte eller indirekte militær hjælp i materiel eller ved personale undtagen efter anmodning af generalsekretæren. Et sovjetisk ændringsforslag til den vedtagne resolution af afroasiatisk oprindelse samt et sovjetisk resolutionsforslag blev ikke forlangt sat til afstemning. Den afroasiatiske resolution vedtoges med 71 stemmer mod 0, idet østblokkens lande afholdt sig fra at stemme.

Efter anmodning af Sovjetunionen var Congo-spørgsmålet sat på dagsordenen for 15. generalforsamling; det blev henvist til behandling direkte i plenarforsamlingen. Det indgik i øvrigt som et vigtigt punkt i generaldebatten. I et indlæg i slutningen af denne udtalte generalsekretær *Dag Hammarskjöld* den 17. oktober, at der havde været en tendens til at beskæftige sig med detaljer, men det vigtigste var principperne for FN's virksomhed i Congo (se under afsnit IV: generaldebatten).